

Čo je modlitba?

V podstate je to rozhovor s Bohom - úctívý a nadovšetko potrebný dialóg, ktorý sa koná vo vedomí, že máme len jedny ústa, ale pritom dve uši, čo znamená, že máme pri ňom raz toľko počúvať ako hovoriť. Potvrzuje nám to aj Pánov výrok: „Keď sa modlíte, nehovorte mnoho...“ ktorý, ak doplníme slovami: Viacej počúvajte, ako hovoríte... nespravíme nijakú chybu.

Bez počúvania a bez následného uvažovania, ktoré je akýmsi novým, dôkladnejším počúvaním, by naša modlitba nebola dialógom a nebola by potom ani modlitbou. Kde pri modlitbe končí počúvanie Boha a uvažovanie nad tým, čo nám hovorí, tam začínajú len prázdne slová, ktoré Boha nectia a nám neosožia. Pri modlitbe máme byť ako ovce, ktoré, pokiaľ sú na pašienke so svojím Pastierom, snažia sa dostať do seba čo najviac z ponúkanej stravy jeho slova, aby potom, keď ňou naplnia jedno oddelenie svojho duchovného žalúdka, našli si kúsok ticha, v ktorom by vrátili prijatý pokrm späť do úst, tam ju nanovo prežili a až potom definitívne požili.

Len takto sa dialóg s Bohom stáva pre ovce jeho pastvy osožným pre ne samé i pre ich Hospodára.

Ak bez počúvania a uvažovania nad Božím slovom nie je modlitba modlitbou a my nie sme bez modlitby Pánovými ovcami, to nás núti hovoriť tu o rozjímaní, ktoré práve preto, že je predovšetkým uvažovaním nad počutým Božím slovom, treba pokladať nielen za vzor, ale priamo za základ a zdroj každého nášho rozhovoru s Bohom.

A nie je to prehnané? Spoločnime sa... Je to tak.

Rozumie sa, ak nepokladáme za Božie slovo len Sväté písmo, ale všetko, čím sa Boh nejako dotýka našich srdiec.

Všetko je Dar, všetko je Božie oslovenie.

Na prvom mieste samozrejme napísané Božie slovo. Ak si uvedomíme, že naša modlitba, ktorá je rozhovorom s Bohom, a ako taká kľúčom od všetkých duchovných pokladov, sa v žiadnom prípade neobíde bez počúvania a uvažovania nad jeho slovom, začneme možno rozumieť, prečo všetci, ktorým záleží na spásе vlastnej duše, rozhodujú sa za denné rozjímanie, k čomu ich bezodkladne vedú aj ich duchovní vodcovia.

Taká modlitba nebýva ľahká. Veľa prekážok jej stojí v ceste.

Prvá z nich je v nás samých, v našej túžbe po pohodlí, v našej neochote namáhať sa. Modlitba sa neobíde bez sebazáporu. Je zaiste chyba, ak na rozenci chýba krížik, ale o kofko väčšia je, ak chýba v našej modlitbe to, čo tento znak predstavuje, ak chýba umŕtvovanie kvôli pozornosti voči Božiemu slovu a kvôli rozjímaniu nad ním.

Pôst a modlitba idú vždy spolu.

Druhá prekážka pravej modlitby vychádza z prostredia, v ktorom nám prichodí žiť. A zvlášť dnes... „Vír súčasného života“ - pripomínajú autori pokoncilovej asketiky Gazzera a Leonelli - „stále prudšie a horúčkovitejšie životné tempo našej industrializovanej spoločnosti plodí vyčerpanosť - charakteristické zlo nášho storočia. Je pochopiteľné, že za takýchto okolností je človeku ťažko rozjímať.

Meditácia si vždy vyžaduje sústredenosť.

Moderná šírka záujmov, prinášajúca stálu zmenu, ale aj roztratenosť mysle, číha dnes na nás už aj z toho najodľahlejšieho kúta nášho vlastného domu.

Rádio, televízia a noviny nás priamo zasypávajú správami a obrazmi zo širšieho sveta a krmia nás tak celých dvadsaťštyri hodín nepokojom celého ľudstva.

A pritom treba zdôrazniť, že jediným liekom pre svet trpiaci nervozitami a roztržitosťami je započúvať sa do Božích oslovení a sústredene nad nimi uvažovať.“

Všetci dnes potrebujeme tento liek, no najmä tí, čo majú rodinu, starosť o domácnosť a o výchovu detí; ktorí musia

odrážať útoky prostredia, zápasit' s hmotným nedostatkom alebo s nepochopením zo strany svojho okolia.

Najmä takíto by sa nemali vzdávať rozjímania, aj keby sa im zdalo, že majú na to dostatok dôvodov.

Vo všeobecnosti treba povedať, že miera dôvodov vzdať sa rozjímania alebo ho aspoň vynechávať je nepomerne menšia, ako miera držať si ho a brániť.

*Keď, Ježiš drahý,
spomínam na teba, v srdci
radosť mám,
no nad med, nad všetko,
čo znám,
sladšie je, keď si pri mne sám.*

*Nič sa tak vrúcne nenôti,
nič krajšie nečúť
v dojatí,
nič milšie
mi v um nezletí
ako ty, Ježiš presväty.*

*Ježiš, srdce našich sladký hosť,
zdroj pravdy,
duše ohnivosť,
ty si vždy radosť
nad radosť, prevýšiš túžby
horlivosť.*

*Keď v našom srdci
prebývaš,
svetlom ho pravdy prenikáš,
tratí sa čaro
klamných krás
a pravá láska horí v nás.*

*Prijmi nás hriechnych
na milosť,
rozmož v nás lásku, horlivosť,
nech skrze tvoju prítomnosť
uzrieme slávy velebnosť.*

*Spievame chvály s nadšením,
že ty si milý Boží Syn;
Otec ľa s Duchom vznešeným
ukázal v sláve trom verným.
Amen.*

Hymnus na sviatok sv. Ignáca z Loyoly

Veľkí pápeži Pius X. a Pavol VI.

Sv. Pius X.

4. august 1903, bol zvolený za pápeža sv. Pius X. Narodil sa v Riese, malej dedinke v pred alpskej oblasti Benátok, v hlboko kresťanskom kraji. Giuseppe Sarto žil po celý život až do svojho zvolenia za pápeža v Benátskom regióne. Významnú úlohu, tento nástupca sv. Petra zohral v dejinách Cirkvi a ľudstva na začiatku 20. storočia. Počas jeho povýšenia na oltár 29. mája 1954, v mariánskom roku, ho pápež Pius XII. definoval ako „vynikajúci príklad Cirkvi a prozreteľného svätca našich čias“, ktorého dielo, bolo výrazom boja giganta v obrane nedoceneného pokladu - vnútornej jednoty Cirkvi v jej samotnom základe, „viere“. Nech tento svätý pápež, ktorý zanechal príklad úplnej vernosti Kristovi a horlivej lásky k jeho Cirkvi, naďalej nad ňou bdie.

Slnko, ktoré nezapadá

6. augusta 1978, v Castelgandolfe zomrel Boží služobník pápež Pavol VI.

Pápež Pavol VI.

Bol to večer dňa, keď Cirkev oslavuje tajomstvo premenenia Krista, „slnka, ktoré nezapadá“. Bola nedeľa, deň, keď si pripomíname Pánovo vzkriesenie, jeho deň a dar Ducha Svätého.

Pripomeňme si jeho duchovný odkaz, posledné slová, ktoré vyslovil pred svojou smrťou.

Pri poslednej audiencii štyri dni pred smrťou v stredu 2. augusta hovoril o viere ako o sile a svetle Cirkvi. A v texte pripravenom pre modlitbu Anjel Pána na 6. augusta, ktorý už nemohol

predniesť, obrátil pozornosť na premeneného Krista. Napísal: „Toto svetlo, ktoré ho zaplavuje, je a bude aj naším dedičstvom a jasom. Sme povolaní mať účasť na tejto veľkej sláve, pretože máme podiel na jeho Božskej prirodzenosti.“

Smrť - záverečné amen

„Pavol VI. cítil dôležitosť prispôbovať gestá a slová každého dňa veľkému prechodu, na ktorý sa pomaly pripravoval. Je to zrejmé aj z jeho myšlienok o smrti. Môžeme si tam okrem iného prečítať aj slová, ktoré nás priamo dovedú k dnešnému sviatku, k Premeneniu Pána: „Hľa, až dokončím svoju životnú cestu, bol by som rád v tomto svetle...“ V tomto poslednom pohľade si uvedomujeme, že aj fascinujúca a tajomná scéna sveta je iba odleskom prvého a jediného svetla (...), pozvaním k pohľadu na neviditeľné Slnko, ktoré nikto nikdy nevidel. Jednorodný Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť (Jn 1, 18). Pre veriach je smrť ako záverečné amen ich pozemskej existencie. Tak to iste bolo aj pre Božieho služobníka Pavla VI., ktorý vo veľkom prechode prejavil najväčšie vyznanie viery. On, ktorý na záver Roku viery slávnostne predniesol Krédo Božieho ľudu, ho spečatil posledným osobným amen, korunou jeho námahy pre Krista, ktorý dal zmysel celému jeho životu.“

Autentický Kristov svedok

„Svetlo viery, ktoré nezapadá.“ Tak spievame v jednom liturgickom hymne. Dnes vzdávame vďaka Bohu, pretože tieto slová sa naplnili v mojom milovanom predchodcovi. S odstupom rokov od jeho odchodu do večnosti sa nám jeho osoba majstra a obrancu viery črtá ešte jasnejšie práve v tejto dramatickej hodine dejín Cirkvi a sveta. Keď znovu premýšľame o tom, čo napísal, teda, že dnes sa viac verí svedkom než učiteľom, si ho s veľkou úctou pripomíname ako autentického Kristovho svedka zamilovaného do Cirkvi a vždy vnímavého na znamenia časov v súčasnej civilizácii.

„Kiežby si každý člen Božieho ľudu - a chcel by som povedať každý muž a každá žena dobrej vôle - uctil jeho pamiatku úsilím o úprimné a stále hľadanie pravdy. Táto pravda, ktorá žiari v plnosti na Kristovej tvári a ktorú nám Panna Mária, ako to rád hovorieval Pavol VI., pomáha lepšie pochopiť a žiť svojím materským a mocným príhovorom.“

Ján Pavol II 2003

V nedeľu 13. augusta o 10.30 hod. bude na Červenom Kameni tradičná púť so slávnostnou svätou omšou.

Sväté omše v 18. týždni cezročného obdobia

8.VIII. utorok

18.00 + Štefan Hrdlovič a manž. Petronela

9.VIII. streda

18.00 + Ernest Krchňák

10.VIII. štvrtok

18.00 + František Veteška (pohrebná)

11.VIII. piatok

18.00 + Anton Mizera a manž. Anna

12.VIII. sobota

16.00 Pavol Baksa a Lucia Kulifajová
(sobáš so svätou omšou)

17.00 Roman Charbula a Zdenka Oškerová
(sobáš so svätou omšou)

Upratovanie kostola č.d. 176- 202

13.VIII. 19. Nedeľa v Cezročnom období

8.00 + Jozef Kerák (30dní)

9.15 + Mária Jamrichová (30dní)

Liturgický kalendár

7.VIII. pondelok	sv.Sixtus II., pápež a spol., sv.Kajetán, kňaz
8.VIII. utorok	sv.Dominik, kňaz
9.VIII. streda	sv.Terézia Benedikta z Kríža, panna a mučenica Spolupatronka Európy - sviatok
10.VIII. štvrtok	sv. Vavrinec, diakon
11.VIII. piatok	sv.Klára, panna
12.VIII. sobota	sv.Jana Františka de Chantal, rehoľníčka

Slovo na dnes

Modlitba cvrčka: Bože, som len maličký a čierny, ale chcel by som ti vzdať vďaku, že si obklopil môj život teplom leta a chvejúcim sa zlatom obilia. Prijmi preto zhovievavo ako skromný výraz mojej lásky tých niekoľko tónov, ktorým dávaš vytrysknúť z môjho srdca. Amen.

Carmen Bernos de Gasztold

AKO TO HOVIADKO

Bedákať nad „nešťastnými náhodami“, to nám ide samo, do toho sa nemusíme nútiť. Ďakovať za „šťastné náhody“, na to radi zabúdame. Správame sa ako to hoviadko (alebo ešte horšie), - často ani nezabučíme. Azda nie vždy, a určite nie všetci. Nieкто poďakuje aspoň v duchu, iný nahlas - síce obyčajnými, ale úprimnými slovami. Sú i takí, ktorí svoju vďaku musia vyspievať a vypustiť do sveta, tak ako tlakový hrniec vypúšťa poistným ventilom prebytočnú paru. Nemôžu to v sebe udržať, a tak si jednoducho musia uľaviť. A my, ktorí svoju vďaku takýmto spôsobom nedokážeme vyjadriť alebo dôvody na ňu tak dobre nevidíme, môžeme sa na tom aspoň priživovať.

Ak si chcete niečo také dopriať, vrelo odporúčam pôvabnú knižočku Rímsky triptych s podtitulom „Duchovný testament Jána Pavla II.“ (slov. vyd. Dobrá kniha, Trnava 2003). Ak si chcete dopriať ešte viac, vezmite si ju do batoha a vyrazte s ňou do hôr. Usadte sa do trávy a skúste sa rozprávať s horskou bystrinou tak, ako sa rozpráva on. Museli by ste mať srdce veľmi zatvrdnuté, aby ste nepocítili vďačnosť za stvorenie a videli za tým všetkým nečitateľnú náhodu. Ateista, ktorý má zatvrdnuté srdce, ateistom asi zostane, ak nezasiahne Boh nejakou pádnou „náhodou“. Ak nemá srdce z kameňa, má neporovnateľne väčšiu šancu. Podobne ako onen fyzik, ktorého kedysi Karol Wojtyła citoval, keď dával Pavlovi VI. a rímskej kúrii duchovné cvičenia: „Z hľadiska mojej vedy a jej metodológie som ateista. Avšak zakaždým, keď sa ocitnem tvárou v tvár majestátu prírody, pod horami, cítim, že ON existuje.“

Schopnosť žasnúť výrazne odlišuje človeka od všetkých tých Božích hoviadok. Ján Pavol II. tu o Adamovi hovorí: „Bol sám so svojím prekvapením medzi bytosťami, ktoré sa neprekvapovali - stačilo im existovať a pomíňať sa. Človek sa pomíňal spolu s nimi na vlne prekvapení.“ Iba ten, kto je schopný úžasu, je tiež schopný pochopiť, že pomínutelnosť má zmysel. Kam sa nám vytratila náhoda?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Prikázanie o sebaovládani

Taliansky filozof Rocco Buttiglione napísal: „Ešte v nijakej epoche nemala miesto taká veľká explózia neuróz a patológií na sexuálnom podklade, ako práve v tej, ktorá chcela oslobodiť sex a uvoľniť príjemnosť od zodpovednosti.“ Základom uvoľnenia mravov je negácia zväzku, ktorý je medzi ľudskou sexualitou a elementárnou zodpovednosťou. Nezriadenú túžbu po rozkošiach tela zakazuje deviate Božie prikázanie, ktoré znie: „Nebudeš žiadostivo túžiť po manželke svojho blížneho.“

Hoci nás krst očisťuje od všetkých hriechov, naďalej musíme bojovať proti žiadostivosti tela a nezriadeným túžbam. Preto je žiaduce v spolupráci s Božou milosťou pestovať čnosť čistoty a miernosti.

Čnosť miernosti

Od prvých storočí sa s kresťanskou mravnosťou spájajú čnosti. Cirkevní otcovia o čnostiach hovoria ako o trvalej a hlboko v duši zakorenenej pohotovosti konať podľa Božej vôle, podľa vzoru Ježiša Krista. Teológovia definujú čnosť ako stálu vnútornú dispozíciu, ktorá uschopňuje človeka konať mravné dobro, prekonávať prekážky mravného života, vládnuť nad narušivosťami a priťahovať blížnych k mravnému životu dobrým príkladom.

Miernosť je ako čnosť nutná, lebo človek sa dedičným hriechom ocitol v neporiadku. Zmyslom miernosti je usporiadať pudy človeka. Každý človek by sám seba mal riadiť rozumne a nemal by nechať prúdiť svoj živor v rieke zmyslov, citov a pudov.

Sebaovládanie

Treba otvorene povedať, že v dnešných hektických časoch mnohí považujú sebaovládanie za niečo menejcenné. Miernosťou však neopovrhujú preto, lebo ju nepotrebujú, ale preto, lebo sami nechcú byť zdržanliví. Lenže práve nad zmyslovým a citovým prejavom človeka musí stáť rozum a sloboda vôle. Čnosť miernosti sa usiluje o to, aby sa rozum v zápolení s vášňami udržal v správnom. A tak prvoradou úlohou každého človeka by malo byť ovládanie živočíšnej stránky ľudského života. Na to je však potrebná sebaovládanie. Tá predpokladá sebaopoznanie, sebaoprijatie a sebaovládanie. Bez sebaumŕtvovania - askézy - nemožno nadobudnúť čnosť miernosti a čistoty. Askéza je dobrovoľná vôľa človeka zriekať sa všetkého, pokiaľ to prekáža v láske k Bohu a v láske k blížnym (porov. Lk 9, 3). Sám Ježiš Kristus nás vyzýva k seba umŕtvovaníu: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba“ (Mt 16, 24).

Čnosť čistoty

Ježiš Kristus v šiestom blahoslavenstve hovorí: „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha“ (Mt

5, 8). Čistota srdca je teda predpokladom videnia Boha. No už teraz tu na zemi nám čnosť čistoty umožňuje vidieť a prijímať Boha v našich blížnych. Umožňuje nám vnímať ľudské telo - vlastné i blížneho - ako chrám Ducha Svätého a prejav Božej krásy. Práve čnosť čistoty nás uspôsobuje milovať úprimnom a nerozdeleným srdcom;

Čistota si vyžaduje cudnosť, ktorá je súčasťou miernosti. Cudnosť chráni intimitu osoby. V praktickom živote to znamená odmietnutie odhalovania toho, čo má zostať skryté. Usmerňuje pohľady a gestá v súlade s dôstojnosťou osôb a vzťahu, ktorý ich spája. Nabáda na trpezlivosť a umiernenosť v ľúbostnom vzťahu. Tiež vnuká voľbu oblečenia. Aj pre čnosť čistoty platí to, čo sme už hovorili o askéze. Nesmieme však zabúdať na veľmi dôležitú vec - čistota srdca vyžaduje aj modlitbu.

Ovocím čnosti miernosti a čistoty je súlad života, ktorý nemiernosť ničí a tak škodí duševnému i telesnému zdraviu.

Zhrnutie:

- *Deviate prikázanie varuje pred nezriadenou telesnou túžbou či telesnou žiadostivosťou.*
- *Čnosť je stála vnútorná dispozícia, ktorá uschopňuje človeka konať mravné dobro.*
- *Prvoradou úlohou každého človeka by malo byť ovládanie živočíšnej stránky ľudského života.*
- *Čnosť miernosti sa usiluje o to, aby sa rozum v záporení s vášňami udržal v správnosti.*
- *Askéza je dobrovoľná vôľa človeka zriekať sa všetkého, pokiaľ to prekáža v láske k Bohu a k blížnym.*
- *Čistota srdca je predpokladom videnia Boha. Už teraz nám umožňuje vnímať ľudské telo - vlastné i blížneho -, ako chrám Ducha Svätého a ako prejav Božej krásy.*
- *Čistota si vyžaduje cudnosť, ktorá je súčasťou miernosti. Cudnosť chráni intimitu osoby*

tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

**Bl.Izidor Bakanja
12.august**

Svätý Otec Ján Pavol II. blahorečil 24. apríla 1994 mladého Afričana Izidora Bakanju. Hoci o jeho živote toho veľa nevieme, podstatným je svedectvo jeho blížnych o neochvejnom kresťanskom postoji. Svoju vieru obhájil aj za cenu mučeníckej smrti.

Prvým dokumentom zaznamenávajúcim životopisné údaje bl. Izidora Bakanju je jeho krstný list. Z neho možno usúdiť, že tento africký mučeník sa narodil okolo roku 1885 v Bokendele v dnešnom Kongu ako príslušník kmeňa Boangi. Už ako malý chlapec

pracoval na stavbách domov bielych kolonizátorov. Ku kresťanskej viere ho priviedli belgickí misionári z rehole trapistov. Tí vštepovali domorodcom obraz skutočného Kristovho nasledovníka ako človeka modlitby a svedectva, ktorého poznajú podľa ruženca a škapuliara. Tieto slová sa hlboko zakorenili v srdci dospievajúceho Izidora. Čoskoro našiel záľubu v modlitbe ruženca a popri práci hľadal príležitosti rozprávať o viere svojim priateľom a spolupracovníkom. Mnohí ho označovali za vynikajúceho katechéta. Izidor však vo svojom okolí nenašiel veľa ľudí zapálených pre vieru, a preto opustil rodnú obec a odišiel do osady Ikilli, kde sa zamestnal ako

pomocník v belgickej spoločnosti na spracovanie kaučuku. Mnohí z obchodných spoločníkov boli zaťatí ateisti, ktorí nenávideli misionárov, lebo medzi domorodými ľuďmi rozširovali povedomie ich práv a dôstojnosti a verejne odsudzovali nepravosti, ktorých sa dopúšťali kolonizátori. Aj Izidor čoskoro na vlastnej koži okúsil, čo znamená táto

nevraživosť. Preto požiadal o dovoľenie vrátiť sa do rodnej dediny. Správca však žiadosť odmietol a navyše mu prikázal, aby prestal učiť ostatných podriadených modliť sa. „Celá dedina sa modlí a nepracuje,“ nahnevane sa naňho oboril a nariadil mu, aby odhodil svoj škapuliar. Keď to Izidor odmietol, dal ho zbičovať. Keď ani to nepomohlo, vlastnými rukami mu nahnevane strhol škapuliar z krku. Na Izidorov chrbát opäť dopadli tvrdé rany biča zo slonej kože. Potom ho správca dal poviazať a odniesť do chatrče, kde sa spracúval kaučuk. Po nejakom čase prišiel na plantáž kontrolór. Izidorovi sa podarilo dostať sa z väzenia a dovliecť sa k tomuto mužovi. Keď ho kontrolór zazrel, bol zdesený jeho biednym stavom. Vzal ho so sebou a dúfal, že sa mu podarí vyliečiť ho, no bolo už neskoro. Izidor tušil svoj blízky koniec. „Keď stretneš moju matku, alebo ak pôjdeš k sudcovi či kňazovi, povedz im, že zomieram, lebo som bol kresťan,“ povedal svojmu dobrodincovi. Pred smrťou prijal Izidor z rúk dvoch misionárov ešte sviatosť pomazania chorých. Keď ho kňazi nabádali, aby odpustil svojmu nadriadenému, ubezpečil ich, že nikdy necítil nenávisť voči tomu, kto mu ublížil, dokonca sa zaňho vrúcne modlil. Utrpenie afrického mučeníka trvalo dlhých šesť mesiacov. Zomrel okolo 15. augusta 1909 s ružencom v rukách a škapuliarom Panny Márie z vrchu Karmel okolo krku.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ Snímka: archív

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

6.VIII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890